

طراحی پارک موزه‌های میراث فرهنگی با رویکرد تفریحی، تاریخی، اقتصادی (مطالعه موردی: شهرستان تالش)

حمیدرضا احمدی

کارشناسی ارشد شهرسازی، گروه شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد خلخال، ایران
Hamidreza_ahmadi_si@yahoo.com

چکیده

یکی از معیارهای ارزیابی کیفیت محیط هر شهر، وجود فضاهای سبز عمومی است؛ فضاهایی که شهروندان بتوانند با ایمنی و آسایش خاطر با هم به گفتگو بپردازند. اهمیت این مسأله تا حدی است که امروزه توجه به فضاهای سبز شهری و اعمال سیاست‌هایی که مردم شهرها را از مشکلاتی مانند یأس و ناامیدی برهانند و باعث ارتباط با فضاهای سبز و محیط گردند، از مهم‌ترین وظایف نهادهای شهری است. در واقع از جمله شاخص‌های مهم توسعه پایدار، برنامه‌ریزی هوشمندانه اوقات فراغت بوده که در این زمینه، نقش فضاهای سبز بسیار مهم است. هدف این مقاله حاضر شناسایی مولفه‌های طراحی و طراحی یک پارک موزه می‌باشد که بوسیله آن گردشگر بتواند یک قوم را از همه ابعاد اجتماعی و فرهنگی و منطقه مورد مطالعه را از لحاظ گردشگری بصورت کلی بشناسد و در نتیجه با یافتن مولفه‌های طراحی برای منطقه مورد مطالعه و طراحی یک پارک موزه به نتایج مطلوبی دست یافت.

واژه‌های کلیدی: پارک موزه، میراث فرهنگی، پارک مردم شناسی، فضای سبز، شهرستان تالش.

مقدمه

یکی از معیارهای ارزیابی کیفیت محیط هر شهر، وجود فضاهای سبز عمومی است؛ فضاهایی که شهروندان بتوانند با ایمنی و آسایش خاطر با هم به گفتگو بپردازند. اهمیت این مسأله تا حدی است که امروزه توجه به فضاهای سبز شهری و اعمال سیاست‌هایی که مردم شهرها را از مشکلاتی مانند یأس و ناامیدی برهانند و باعث ارتباط با فضاهای سبز و محیط گردند، از مهم‌ترین وظایف نهادهای شهری است. در واقع از جمله شاخص‌های مهم توسعه پایدار، برنامه‌ریزی هوشمندانه اوقات فراغت بوده که در این زمینه، نقش فضاهای سبز بسیار مهم است [۱].

طی نیم قرن فضاهای شهری، به ویژه محله‌های مسکونی در سیر تحول و فرایند تکوین خود و به تبع جریان‌های ناشی از اندیشه جهانی شدن، دستخوش دگرگونی‌های شگرفی شده‌اند. در این جریان، گسترش شهرنشینی به حدی است که با ایجاد وضعیت مخاطره آمیز و آسیب پذیر برای جوامع روبه توسعه موجب گسستن ارتباط میان انسان و محیط زندگی او شده است. شکاف موجود، مقدمه جدایی مکانی است و شکل‌گیری فضاهای عاری از پیوستگی‌های اجتماعی را تشدید نموده است [۲].

فضاهای سبز مناسب در محله‌ها می‌توانند به عنوان مرکز محله، بستری برای تعاملات اجتماعی مثبت غیررسمی فراهم کنند. در واقع پارک، به عنوان عرصه‌ای برای حضور مردم و گره محلی، مکانی برای مکث است که تجلی گاه شخصیت اجتماعی ساکنان محله است. فضای پارک‌های محلی، عرصه‌ای برای زندگی انسان‌ها بین ساختمان‌ها، فعالیت‌های روزانه، پیاده روی، توقف‌های کوتاه و روابط اجتماعی ساده است [۳].